

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Blesilla vidua.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

54.0
debetur fa-
cris reli-
quijs.

sus reducit oratio) cum corpus martyris pie, & cum eo, quo par est, martyrem honore & reuerentia deposuisset in magni Sergij monasterio: ipse quidem aliquantum temporis ibi est moratus, quemadmodum ad eum, qui misit, & fratres saluus & sine periculo perueniret, considerans. Decimo autem die, postquam depositæ fuerunt reliquæ, eò venit cum exercitu rex alius, nõ qualis is, qui prius dictus est, persecutor & religioni infestus, & in scelere eximius & planè profligatus: sed valde æquus & mansuetus, pietateque & humanitate illi planè contrarius. Quos cum lubenter vidisset monachus in externa regione, tanquam quasdam lucernas in tenebris, à cura de reditu & agritudinis onere mox respirans, & veluti animi pondere leuatus, vt qui fraternitatem & monasterium se esse propediem visurum speraret, lingua eos Græca alloquitur, ea ratione sui notitiam aperiens. Illi autem cum nouissent eum esse Christianum, quod quidem rarum est apud Persas, (hoc enim & monachorum significabat indumentum & sermo) rogauerunt illum, cur illic moraretur. Cum is verò eis singulatim de beato exposuisset Anastasio, illi partim quidem desiderio martyris, partim autem monachi moti misericordia, cum virum in sua accepissent tabernacula, testiq; & mensæ socium eum deinceps fecissent, & vt decet Christianos & martyrum amantes, in eum affecti essent, eduxerunt ipsum per Armeniam. Qui cum post annum peruenisset ad monasteriũ, præfecto & fratribus iucundissimum lautumq; & magnificum exhibuit epulum, nempe de S. Anastasio narrationem, vt qui etiam attulerit monasticum illius colobium, quo indutus erat in ipsa resolutione: nec attulerit solum, sed simul etiam mira quedam narrauerit.

Rari apud
Persas Chris-
tiani.

Habitatio
nasticus pel-
lit demonẽ.

Dicebat enim, fuisse quendam fratrem in monasterio, in quo positæ erant reliquæ, ætate iuuenem, qui à maligno spiritu detinebatur. Cum autem præfectus à me sepe petisset colobium, & hoc simul atque accepisset, iuuenem induisset, (ò celebrem visitationem, ò promptissimum auxilium) statim exiit dæmonem, vt qui sicut frigus calori, vel luci tenebræ, huic martyris panno facile cessisset: in gloriam Domini nostri Iesu Christi, quem decet omnis honor & adoratio, nunc & in secula seculorum, Amen.

VITA S. BLESILLAE VIDVAE ADOLESCENTIS ROMANAE, A D. HIERONYMO AD

Tom. 1. epis-
tola 25.

Paulam scripta.

22. IANVA.
Ierem. 9.
Luc 19.

Humilitas
vestium.

VIS dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lachrymarum, & plorabo, non, vt Hieremias ait, vulneratos populi mei: nec vt Iesus, miseriam Hierusalem: sed plorabo sanctitatem, misericordiam, innocentiam, castitatem: plorabo omnes pariter in vnus morte defecisse virtutes? Nõ quod lugenda sit illa, quæ abijt: sed quod nobis impatientius sit dolendum, qui talem videre desuimus. Quis enim sic oculis recordetur, viginti annorum adolescentulam tam ardentem fide crucis leuasse vexillum, vt magis amissam virginitatem, quam mariti doleret interitum? Quis sine singultibus transeat orandi instantiam, nitorem lingue, memorie renacitatem, acumen ingenij? Si Græcè loquentem audisses, Latine eam nescire putares. Si in Romanum sonum lingua se verterat, nihil omnino peregrini sermo redolebat. Iam verò, quod in Origene quoque illo Græcia tota miratur, in paucis, nõ dicam mensibus, sed diebus, ita Hebrææ lingue vicerat difficultates, vt in discendis canendisq; psalmis cum matre contenderet. Humilitas vestium non (vt plerisque solet) tumetes animos arguebat, sed cum interiori se mente deiecerat, inter ancillarum virginum cultum dominamq; nihil medium, nisi quod in eo facilius dignoscatur, quod neglectius incedebat. Vacillabant ægrotatione gressus, & pallentem ac trementem faciem vix cololum tenue sustinebat: & tamẽ aut prophetam, aut Euangelium semper in manibus tenebat. Lachrymis ora complentur, singultus occupat vocem, & hæreticam linguam, viscera commota non laxant. Cum sanctum corpusculum febrium ardor excoqueret, & semianime leætulum vallaret circulus propinquorum, hæc in extrema verba mādabat: Orate Dominum Iesum, vt mihi ignoscat, quia implere non potui, quod volebam. Se- cura

cura esto mi Blesilla: confidimus: probas vera quæ dicimus: Nunquam est fera conuersio. Vox hæc primum dedicata est in latrone: Amen dico tibi, hodie mecum eris in paradiso. Luc. 23.

Postquam autem, sarcina carnis abiecta, ad suum anima reuolauit authorem, & in antiquam possessionem diu peregrinata conscendit: ex more parantur exequiæ, & nobilium ordine præeunte, aureum feretro velamen obteditur. Videbatur mihi tunc clamare de celo: Non agnosco vestes, amicus iste non est meus, hic ornatus alienus est.

Sed quid agimus? Matris prohibetur lachrymas, ipsi plangimus. Confiteor affectus meos: totus hic liber fletibus scribitur. Fleuit & Iesus Lazarum, quia amabat illum. Non est optimus consolator, quem proprii vincunt gemitus, cuius visceribus emollitis, fracta in lachrymis verba desudant. Testor mi Paula Iesum, quem Blesilla nunc sequitur: testor sanctos angelos, quorum confortio fruitur, eadem me dolorum perpeti tormenta, quæ pateris: patrem esse spiritum, nutritium charitate, & interdum dicere: Pereat dies illa, in qua natus sum. Et, Hei mihi mater, ut quid genuisti me virum, qui diceret discrimen omni terræ? Et illud: Iustus es Domine, veruntamen iudicia loquar ad te. Quid est, quod via peccatorum prosperantur? Et: Mei quoque penè moti sunt pedes, penè effusi sunt gressus mei. Quia zelauit in peccatoribus, pacem peccatorum videns. Et dixi: Quomodo cognouit Deus, & si est scientia in excelsis? Ecce ipsi peccatores & abundantes in seculo, obtinuerunt diuitias. Sed rursus illud occurrit: Si narraueris sic, ecce generationem filiorum tuorum preuaricatus sum.

Nunquid & in meam mentem, non hic sæpius fluctus illidit? Quare senes impij, seculi diuitijs perfruuntur? quare adolescentia rudis, & sine peccato pueritia, immaturo flore meritur? Quid causa est, ut sæpè bimuli trimulique, & vbera materna lactentes, à demonio corripantur, replentur lepra, morbo regio deuorentur? & e contrario, impij, adulteri, homicidæ, sacrilegi, vegeti atque securi de sua sanitate, in Deum blasphemant: Præsertim cum iniustitia patris non redundet ad filium: & anima que peccauerit, ipsa moriatur. Aut si manet vetus illa sententia, peccata patrum in filios oportere restitui, iniquum sit, longæui patris innumera delicta in innocentem infantiam repensare. Et dixi: Ergo sine causa iustificauit cor meum, & laui inter innocentes manus meas, & factus sum flagellatus tota die? Sed cum hæc cogitarem, statim didici cum propheta: Et suscepi, ut cognoscerem, hoc labor est in conspectu meo, donec ingrediar sanctuarium Dei, & intelligam in nouissima eorum. Iudicia enim Domini abyssus multa. Et, O profundum diuitiarum sapientiae & scientiæ Dei, quam inscrutabilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles viæ eius. Bonus est Deus, & omnia quæ bonus facit, bona sint necessè est.

Mariti orbitas irrogatur: plago, quod accidit: sed quia sic placet Domino, æquo animo sustinebo. Vnicus raptus est filius: durum quidem, sed tolerabile, quia sustulit ille, qui dederat. Si cæcus fuero, amici me lectio consolabitur. Si auditum quoque surdæ aures negauerint, vacabo à vitijs: nihil aliud, nisi Dominum cogitabo. Imminebit super hæc & dura pauperies, frigus, languor & nuditas: extremam expectabo mortem, & breue putabo malum, quod finis melior subsequetur. Consideremus quid ethicus ille psalmus sonet: Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum. Hoc non potest dicere, nisi ille, qui ad vniuersa quæ patitur, magnificat Dominum, & suo merito imputans, in aduersis de eius clementia gloriatur. Exultauerunt enim filia Iudæ in omnibus iudicijs Domini. Si Iuda confessio interpretatur, confitens autem omnis anima credentis est: necesse est, ut qui se credere dicit in Christo, in omnibus Christi iudicijs gaudeat. Sanus sum, gratias refero creatori. Languedo, & in hoc laudo Domini voluntarem. Quando enim infirmor, tunc fortis sum, & virtus spiritus in carnis infirmitate perficitur. Patitur & Apostolus aliquid, quod non vult, pro quo ter Dominum deprecatur. Sed dicitur ei: Sufficit tibi gratia mea, quia virtus in infirmitate perficitur, & ad reuelationum humilitatem superbiam, monitor quidam humanæ imbecillitatis apponitur, in similitudinem triumphantium, quibus in curru retrò comes adhebat, per singulas acclamationes ciuium, dicens: Hominem te esse memento. Cur autem durum sit, quod quædam patendum est: Et cur dolemus quenquam mortuum? Ad hoc enim nati sumus, ut maneamus æterni? Abraham, Moyses, Esaias, Petrus, Iacobus, Iohannes, Paulus electionis vas, & super omnia filius Dei, moritur: & nos indignamur, aliquem exire de corpore, qui ad hoc forsitan raptus est, ne malitia mutaret intellectum eius? Placita enim erat anima eius 3ap. 4.

Iohann. 11.
Iesum nunc
sequitur Blesilla, & angelorum
confortio
fruitur.
Iob 3.

Iere. 15. 12.
Psal. 72.

Ezech. 18.
Exod. 20.

Psal. 72.

Psal. 35.

Rom. 11.

Psal. 118.

Psal. 96.

2. Cor. 12.

Ibidem.

3ap. 4.

Deo. Propter hoc properavit educere eam de media iniquitate, nè longo vitæ itinere deuijs oberraret anfractibus.

Luceatur mortuus, sed ille, quem gehenna suscipit, quem tartarus deuorat, in cuius pœnam æternus ignis æstuat. Nos, quorum exitum angelorum turba comitatur, quibus obuiam Christus occurrit: grauemur magis, si diutius in tabernaculo isto mortis habitemus. Quia quandiù hîc moramur, peregrinamur à Domino. Illa illa nos cupido teneat: Hei mihi, quia peregrinatio mea prolongata est à me, habitaui cum habitantibus Cedar, multùm peregrinata est anima mea. Si Cedar tenebræ sunt, & mundus iste sunt tenebræ, quia lux lucet in tenebris, & tenebræ eam non compræhenderunt: faucibus Blefillæ nostræ, quæ de tenebris migravit ad lucem, & inter fidei incipientis ardorem, consummati operis percepit coronam. Reuerà si seculare desiderium: & quod Deus à suis auertat, delicias vitæ huius cogitantem, mors immatura rapuisset, plangenda erat, & omni lachrymarum fonte ploranda. Nunc verò, cùm, propitio Christo, ante quatuor ferme menses, secundo quodammodo proposito se baptismo lauerit, & ita deinceps vixerit, vt calcato mundo, semper monasterium cogitaret, non vereris, nè tibi Saluator dicat: Irasceris Paula, quia tua filia, mea facta est filia? Indignaris de iudicio meo, & rebellibus lachrymis facis iniuriam possidenti? Scis enim, quid de, quid de cæteris tuis cogitem?

Cibum tibi denegas, non ieiuniorû studio, sed doloris. Non amo frugalitatem istam. Ieiunia ista aduersarij mei sunt. Nullâ animâ recipio, quæ, me nolente, separatur à corpore. Tales stulta philosophia habeat martyres, habeat Zenonem, Cleombrotum, vel Catonem. Super nullum requiescit spiritus meus, nisi super humilem & quietû, & trementem verba mea. Hoc est, quod mihi monasterium promittebas? quòd habitu à matronis cæteris separato, tibi quasi religiosior videbaris? Mens ista, quæ plangit, fericorum vestium est. Interciperis & emoreris, & quasi non in meas manus ventura sis, crudelem iudicem fugis. Fugerat quondam & Ionas animosus propheta, sed in profundo maris meus fuit. Si viuentem crederes filiam, nunquam plangeres ad meliora migrâsse. Hoc est, quod per Apostolum meum iusseram, nè pro dormientibus in similitudinem gentium tristaremini. Erubescet, ethnica cõparatione superaris. Melior diaboli ancilla, quam mea est. Illa infidelem maritum translatû fingit in cælum, tu mecum tuam filiam commemorantem, aut non credis, aut non vis.

Sed dicis: Quomodò lugere me prohibes, cùm & Iacob Ioseph in sacco fleuerit, congregatisque ad se omnibus propinquis noluerit consolari, dicens: Descendam ad filium meum lugens in infernum? Et Dauid Absalon cooperto capite planxerit, repctens: Fili mi Absalon, Absalon fili mi, quis dabit, vt moriar pro te fili mi Absalon? Moyse quoque & Aaron, cæterisque sanctorum solennis sit luctus exhibitus: Perfacilis ad ista responsio est: luxisse Iacob filium, quem putabat occisum, ad quem & ipse erat ad inferos descendurus, dicens: Descendam ad filium meum lugens in infernum, quia necdùm paradisi ianuam Christus effregerat, necdùm flammeam illam rompheam & vertiginem præsidentium Cherubin, sanguis eius extinxerat. Vndè & Abraham, licet in locò refrigerij, tamen apud inferos cum Lazaro fuisse scribitur. Et Dauid iuste fleuisse filium parricidam, qui alium paruulum, postquam vt viueret impetrare non potuit, quia sciebat non peccasse, non fleuit. De Moyse verò & Aaron, quòd eis ex veteri more sit planctus exhibitus, non mirandum est, cùm & in Actis Apostolorum, iam Euangelio coruscante, Stephano fecerint Hierosolymæ fratres planctum magnum: Et vtique planctus magnus, non in plangētium exanimatione, vt tu putas, sed in pompa funeris, & exequiarum frequentia intelligendus sit. Denique de Iacob scriptura sic loquitur: Et ascendit Ioseph sepelire patrem suum, & ascenderunt cum eo omnes pueri Pharaonis, & seniores domû eius, & seniores omnis terræ Aegypti, & omnis domus Ioseph & fratres eius. Et post paululum: Et ascenderunt cum eo quadrigæ & equites, & facta sunt castra grandia nimis. Ac deinde: Et planxerunt eum planctu magno & forti nimis. Planctus iste solennis, non longas Aegyptijs imperat lachrymas, sed funeris monstrat ornatum. Iuxta quem modum Aaron quoque & Moysen fletos esse, manifestum est.

Nequeo satis scripturæ laudare mysteria, & diuinum sensum, in verbis licet simplicibus, admirari, quid sibi velit, quòd Moyses plangitur, & Iesus Naue vir sanctus, sepultus refertur, & tamen fletus esse non scribitur. Nempè illud, quòd in Moyse, id est, in lege veteri

terti sub peccato Adam omnes tenebantur elogio, & ad inferos descendentes, consequenter lachrymæ prosequantur, secundum Apostolum, qui ait: Et regnavit mors Rom. 5. ab Adam vsque ad Moysen, etiam super eos qui non peccauerunt. In Iesu vero, id est, in Euangelio, per quem paradus est apertus, mortem gaudia prosequuntur, stentesq; hodie Iudæi, & nudatis pedibus in cinere volutati, sacco incubant. Ac nè quid desit superstitioni, ex ritu vanissimo pharisæorum, primum cibum lentis accipiunt, videlicet ostendentes quali edulio primogenita perdiderint. Sed merito, quia in resurrectionem Domini non credentes, Antichristi preparantur aduentui. Nos vero, qui Christum induimus, & facti sumus, iuxta Apostolum, genus regium & sacerdotale, non debemus super mortuos contristari. Et dixit, inquit, Moyses ad Aaron & Eleazar & Ithamar filios eius, qui relictæ erant: Caput vestrum non denudabitis, & vestimenta vestra non scindetis, nè moriamini, & super omnem synagogam veniat ira. Nolite, inquit, scindere vestimenta vestra, & luctum exhibere gentilem, nè moriamini. Mors nostra, peccatum est: Et, quod forsitan crudele alicui videatur, sed fidei necessarium est, in eodem Leuitico scribitur: quomodo sacerdos magnus ad patrem, matrem fratresque, vel liberos mortuos prohibeatur accedere: nè videlicet anima Dei sacrificijs vacans, & tota in illius ministerijs occupata, aliquo impediatur affectu. Nonne alijs verbis id ipsum in Euangelio precipitur, vt non renunciet domui discipulus: vt mortuo patri non exhibeat sepulturam? Et de sanctis, inquit, non exiet, & non contaminabitur sanctificatio Dei eius, quia sanctum oleum vnctionis à Deo super eum est. Certè postquam credimus in Christum, & oleo vnctionis eius accepto, illum portamus in nobis, non debemus exire de templo, id est, de proposito Christiano: non foras egredi, incredulitati videlicet gentilium commiseri, sed esse semper intrinsecus, id est, voluntati Domini ministrare.

Hæc idcirco dicimus, nè ignorantia scripturarum autoritatem tibi præberet in luctu, & videris rationabiliter errare. Et adhuc sic loquutus sum, quasi vnâ de turbis conuenerim Christianam. Nunc vero cum sciam toti te renunciâsse mundo, & abiectis calcatisq; delicijs seculi, orationi, ieiunijs, lectioni vacare quotidie, cum ad exemplum Abrahamæ cupias exire de terra tua, & de cognatione tua, vt & Chaldæis & Mesopotamia derelictis, terram repromissionis introeas, cum omnem substantiam, aut pauperibus dilargita sis, aut filijs ante mortem mundo mortua dederis: miror te ea facere, quæ si facerent cetera, reprehensione dignæ viderentur.

Redit tibi in memoriam confabulatio eius, blanditiæ, sermo, consortium, & quod his careas, pati non potes. Ignoscimus matris lachrymis, sed modum quærimus in dolore. Si parentem cogito, non reprehendo quod plangis. Si Christianam & monacham, istis nominibus mater excluditur. Recens vulnus est, & tactus iste, quo blandior, nõ tam curat, quam exasperat. Attamen quod tempore mitigandum est, cur ratione non vincitur? Nam & Noëmi famem fugiens, in terra Moab & maritum perdidit, & filios. Et Ruth 1. cum suorum auxilio esset destituta, Ruth alienigena ab eius latere non recedit. Vide quanti meriti sit desertæ præstitisse solatiu. Ex eius semine Christus oritur. Respice Iob, Matth. 1. quanta sustinuit, & videbis te nimium delicatam, illum erectis in cælum oculis, inter Iob. 1, 2. ruinas domus, poenas vlceris, innumeras orbitates, & ad extremum vxoris insidias, inuictam tenuisse patientiam.

Scio quod responsura sis: hoc illi quasi iusto ad probationem euenisse. Et tu è duobus elige, quod velis: aut sancta es, & probaris: aut peccatrix, & iniuste quereris, minoram sustinens, quam mereris. Quid vetera replicem? Præsentia exempla sectare. Sancta Melania, nostri temporis inter Christianos vera nobilitas, cum qua tibi Dominus, mihiq; concedat in die sua habere partem, calente adhuc mariti corpusculo, & necdum humato, duos simul perdidit filios. Rem sum dicturus incredibilem, sed, teste Christo, non falsam. Quis illam tunc non putaret more lymphatico, sparsis crinibus, veste conscissa, lacerum pectus inuadere? Lachrymæ gutta non fluxit, stetit immobilis, & ad pedes aduoluta Christi quasi ipsum teneret, arripit. Expeditiùs, inquit, tibi seruitura sum Domine, quia tanto me onere liberasti. Sed forsitan superatur in ceteris. Quinimmo qua illos mente contempserit, in vnico postea filio probat: cui omni, quam habebat, possessione concessa, ingruente iam hyeme, Hierosolymam nauigauit. Parce quæso tibi, parce filiæ cum Christo iam regnanti, parce saltem Eustochio tuæ, cuius parua adhuc ætas & rudis penè infantia, te magistrante dirigitur. Sæuit nunc diabolus, & quia vnâ cernit de tuis

liberis triumphantem, obtritum se esse condolens, querit in remanente victoriâ, quam in præeunte iam perdidit. Grandis in suos pietas, impietas in Deum est. Abraham unicum filium lætus interfecit, & tu vnam de pluribus quæreris coronatam.

Non possum sine gemitu eloqui, quod dicturus sum. Cùm de media pompa funeris, te exanimè referrent, hoc inter se populus mustrabat: Nonne illud est, quod sæpiùs dicebamus? Dolet filiam ieiunijs interfectam, quod non vel de secundo eius matrimonio tenuerit nepotes. Quousquè genus detestabile monachorum non vrbe pellitur? non lapidibus obruitur? non præcipitatur in fluctus? Matronam miserabilem seduxerunt, quæ quia monacha esse noluerit, hinc probatur, quod nulla gentiliùm ita suos vnquam fleuerit filios. Qualem putas ad istas voces Christum habuisse tristitiam? Quomodo exultasse satanam, qui nunc tuam animam eripere festinans, & pij tibi proponens doloris illecebram, dum ante oculos tuos, filia semper imago versatur, cupit matrem simul necare vitricis, & solitudinem sororis inuadere relicta. Non vt terream loquar, sed, vt mihi testis est Dominus, quasi ante tribunal eius assistens, in hæc te verba cõuenio: Detestandæ sunt istæ lachrymæ, plenæ sacrilegio, incredulitate plenissimæ, quæ non habent modum, quæ vsque ad viciniam mortis accedunt. Vlulas & exclamitas, & quasi quibusdam facibus accensa, quantum in te est, tu semper homicida es. Sed ad talem clemens ingreditur Iesus, & dicit: Quid ploras? Non est mortua puella, sed dormit. Irrident circumstantes. Ista infidelitas Iudæorum est. Te quoquè, si ad sepulcrum filia volueris volutari, angelus increpabit: Quid quæris viuentem cum mortuis? Quod quia Maria fecerat Magdalene, postquam vocem Domini se clamantis agnouit, ad eius prouoluta pedes, audit: Nè tetigeris me: necdum enim affcendi ad patrem meum: id est, Non mereris tangere resurgentem, quem mortuum existimas in sepulcro.

Quas nunc existimas Blessillam nostram pati cruces, quæ ferre tormenta, quod tibi Christum videat subitatum? Clamat nunc illa lugenti: Si vnquam me amasti mater, si tua vbera suxi, si tuis instituta sum monitis, nè inuideas gloria meæ: nec hoc agas, vt à nobis in perpetuum separemur. Putas me esse solam? Habeo pro te Mariam, matrem Domini. Multas hinc video, quas antè nesciebam. O quanto melior est iste comitatus, Habeo Annam, quondam in Euangelio prophetantem: & quò magis gaudeas, tantorum annorum labores, ego in tribus mensibus consequuta sum. Vnam palmam castitatis accepimus. Misereris me, quia mundum reliqui? At ego vestri fortem doleo, quos adhuc seculi carcer includit, quos quotidie in acie præstantes, nunc ira, nunc auaritia, nunc libido, nunc variorum incentiua vitiorum, pertrahunt ad ruinam. Si vis, vt mater mea sis, cura placere Christo. Non agnosco matrem, meo Domino displicentem. Loquitur illa & alia multa, quæ taceo, & pro te Dominum rogat, mihi quæ vt de eius men-

Blessilla rogat Dñm p matre, & veniã peccatorũ impetrat Hicronymo.

Blessilla cū Christo viuit in cælis.

te securus sim, veniam impetrat peccatorum: quod monui, quod hortatus sum, quod inuidiam propinquorum, vt salua esset, excepi. Itaque dum spiritus hos artus regit, dum vitæ huius fruimur comæatu, spondeo, promitto, polliceor, illam mea lingua resonabit, illi mei dedicabuntur labores, illi meum sudabit ingenium. Nulla erit pagina, quæ non Blessillam sonet: quocunquè sermonis nostri monumenta peruenerint, illa cum meis opusculis peregrinabitur: hanc in mea mente defixam legent virgines, viduæ, monachi, sacerdotes. Breuis vitæ spatium æterna memoria compensabit. quæ cum Christo viuit in cælis, in hominum quoquè ore victura est. Transibit & præfens ætas, sequentur secula post futura, quæ sine amore, sine inuidia iudicabunt. Inter Paulæ Eustochij quæ nomen media ponetur: nunquam in meis moritura est libris: audiet me semper loquentem, cum sorore, cum matre.

VITA